

Fővárosi Ítéltábla
11.Bf.166/2014/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. július 11. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt I.r.vádlott és TÁRSA ellen indított büntetőügyben a **Budapest Környéki Törvényszék** 2014. január 10. napján kihirdetett 11.B.131/2012/47. számú ítéletének I. rendű vádlottra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének **[Btk. 160. § (1) bekezdés] minősíti.**

Az I. rendű vádlott legkorábban a büntetés **kétharmad részének kitöltését követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

A konyhakés **elkobzását mellőzi, lefoglalását megszünteti és kiadni rendeli (név)** (irányítószám, Település, utca, házszám szám alatti lakos) részére.

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek az I. rendű vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja** azzal, hogy az I. rendű vádlottat **szabadságvesztésre ítéltnek tekinti**, melyet börtönben kell végrehajtani.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelek közül a Budapest Környéki Törvényszék bűnjelnyilvántartásába **Bj.I/205/2011.** szám alatt került bevételezésre az 1 db lapát, a **Bj.I/57/2011.** számú bűnjeljegyzéken 1. tételszám alatt került bevételezésre az 1 db 18 cm pengehosszúságú konyhakés, 2. tételszám alatt az 1 db ásó, a 3-4. tételszám alatt 7 db vérgyanús szennyeződés, 5. tételszám alatt az 1 db beige színű póló 4 darabba szakítva, és 6. tételszám alatt az 1 db fehér színű póló.

I. rendű vádlott által 2014. január 11. napjától 2014. július 1. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi az I. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **22.746.- (huszonkettőezer-hétszáznegyvenhat) Ft** büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés] és ezért 5 év 4 hónap börtönre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az I. r. vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, megállapította, hogy az I. r. vádlott a büntetés $\frac{3}{4}$ részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett továbbá az eljárás során bűnjelként lefoglalt kés elkobzásáról, illetőleg a többi bűnjel lefoglalásának megszüntetéséről és azok kiadásáról illetőleg megsemmisítéséről, kötelezte az I. r. vádlottat 144.450,- Ft bűnügyi költség külön, míg 219.959,- Ft II. r. vádlottal egyetemlegesen való megfizetésére, és megállapította, hogy 566.666,- Ft bűnügyi költséget az állam visel.

A törvényszék ítélete ellen az I. r. vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, egyezően elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében. A törvényszék ítélete a II. r. vádlott vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az I. r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Észrevételezte, hogy tévesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az I. r. vádlott vonatkozásában az elkövetés idején hatályos Btk.-t alkalmazta, tekintettel arra, hogy az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Btk. kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz a feltételes szabadságra bocsátással összefüggésben.

Összességében a törvényszék ítéletének megváltoztatására és az elbíráláskori Btk. alkalmazására tekintettel I. r. vádlott cselekményének a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző aszerint minősülő és büntetendő - figyelemmel a Btk. 10. § (1) bekezdésére - emberölés büntette kísérleteként történő minősítésére tett indítványt azzal, hogy az ítéletábra a közügyektől eltiltást a Btk. 33. § (2) bekezdése alapján mellékbüntetésként kiszabottnak tekintse, a Btk. 38. § (2) bekezdése alapján tüntesse fel azt, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, míg egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A fellebbezési nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője kifogásolta, hogy a törvényszék elvetette az I. r. vádlott védekezését, és elsődlegesen jogos védelmi helyzet miatt az I. r. vádlott felmentését, másodlagosan pedig az I. r. vádlott cselekményének eltérő, a Btk. 161. §-a szerinti erős felindulásban elkövetett emberölés büntetteként történő

minősítését és a büntetés enyhítését indítványozta.

I. r. vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen sérelmezte az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét, és hivatkozott arra is, hogy a cselekményt önként hagyta abba.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályt nem sértett.

Eljárási szabályt sértett azonban, amikor a (Település)-i Rendőrkapitányság (Település)-i Rendőrőrsé által 2009. június 18. napján készült, a tanúk nyilatkozatát is tartalmazó rendőri jelentést a Be. 168. § (1) bekezdésének megsértésével a tárgyalás anyagává tette és arra az ítéletében az okirati bizonyítékok körében hivatkozott is, tekintettel arra, hogy a fenti törvényi rendelkezés értelmében „A gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető”, s ebből következően ezen tartalom vonatkozásában a jelentés bizonyítékként nem is vehető figyelembe. Ezért az ítélet tábla ezt a bizonyítékok köréből kirekesztette, amely azonban az ítélet megalapozottságát nem érintette, tekintettel arra, hogy a rendőri jelentésben hivatkozott tanúk eljárási szabályoknak megfelelően történt kihallgatása utóbb megtörtént.

A törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget téve, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette. Az ennek során beszerzett nagyszámú ellentmondást tartalmazó bizonyítékot egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, az egyes bizonyítékok között mutatkozó lényeges ellentmondásokat megfelelően értékelte, ennek körében logikus és az iratoknak megfeleltethető magyarázatát adta annak, hogy az ellentétes tartalmú bizonyítékok közül melyeket vett figyelembe és melyeket vetett el.

A törvényszék által e körben kifejtettekkel a másodfokú bíróság egyetértett.

Az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta annak is, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetre irányuló, illetőleg a minősítést támadó erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítását célzó védekezését miért vetette el, és az e körben kifejtetteket osztotta az ítélet tábla is.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását csupán annyival egészítette ki és helyesbítette, hogy I. r. vádlott vonatkozásában az 5. pont alatt hivatkozott büntetőeljárás 2014. év július 2. napján

jogerősen befejeződött, és a Budapest Környéki Törvényszék a vádlottat jogerősen 5 év 10 hónap szabadságvesztésre ítélte, amely büntetését a vádlott 2014. július 2. napján kezdte meg letölteni.

Az ítélet 5. oldalának 4. bekezdését kiegészítette azzal, hogy a mellüreget, illetve a hasüreget megnyitó szúrt sérülés akár a sértett halálát is eredményezhette volna.

A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel a törvényszék által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a felülbírálat alapjául elfogadta.

Tekintettel arra, hogy a védő által jogos védelemre alapított felmentés, illetőleg az emberölés büntettének kísérlete helyett erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének kísérlete megállapítását célzó fellebbezések a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadták, s eltérő tényállás megállapítását feltételezték, ezek eredményre nem vezethettek, hiszen megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárás során nincsen törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, és eltérő tényállás megállapítására.

A törvényszék által megállapított tényállás szerint I. r. vádlott az őt korábban nem támadó, már földön fekvő, a vádlott-társa által lefogott sértettnek okozott sérülést, ezért a jogos védelmi helyzet megállapítása szóba sem kerülhetett. Úgyszintén nem tartalmazott a felülbírálat során is irányadó tényállás olyan körülményt, amely az erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérletének a megállapítására alapot szolgáltatna, ezért a ezt célzó fellebbezés is alaptalan volt.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az önkéntes elállásra illetve az önkéntes eredményelhárításra történő hivatkozás sem megalapozott, hiszen az irányadó tényállás szerint a halálos sérülés okozása nem a vádlott önkéntes elállása folytán, illetve az eredményelhárítása következtében maradt el. A sértett ugyanis szívósan védekezett, a felé irányított szúrások közül több elől kitért, mindeközben II. r. vádlott folyamatosan kérte I. r. vádlottat a cselekmény abbahagyására, míg **(név)** az I. r. vádlottat több alkalommal egy lapáttal ütötte abból a célból, hogy a cselekmény folytatásával hagyjon fel. Ilyen tényállás mellett az, hogy a vádlott a sértettet ténylegesen elérő szúrás után a cselekmény folytatásával felhagyott, majd a helyszínről eltávozott, s mások hívtak a sértetthez mentőt, semmiképpen nem tekinthető saját elhatározáson alapuló önkéntes elállásnak, sem eredményelhárításnak.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett I. r. vádlott bűnösségére, azonban az alkalmazandó büntető törvény vizsgálata során tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény nem tesz lehetővé az I. r. vádlottra nézve összességében enyhébb elbírálást.

Bár I. r. vádlott terhére rótt bűncselekményt az elkövetéskor hatályos, az 1978. évi IV. törvénnyel megállapított Btk., és az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Btk. (továbbiakban Btk.) azonos büntetéssel rendeli büntetni, eltérő rendelkezéseket tartalmaz a két jogszabály a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára vonatkozóan. Az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdése szerint a feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt a börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte, míg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap. Így megállapítható, hogy az elbíráláskori büntető törvény összességében kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz az I. r. vádlottra nézve.

Erre tekintettel az 1978. évi IV. törvény 2. §-a és a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján az ítéletábra I. r. vádlott által elkövetett bűncselekményt a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletének minősítette, és megállapította, hogy a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A bűnösségi körülmények vizsgálata során az ítéletábra mellőzte a súlyosító körülmények köréből a különösen veszélyes eszköz használatára utalást, hiszen büntetőjogi szempontból csak a védekezést eleve esélytelenné tévő eszköz tekinthető ilyennek, márpedig a jelen esetben használt konyhakés jellege ezt nem alapozza meg. További súlyosító körülményként vette figyelembe a másodfokú bíróság a kitartó elkövetést, hiszen az irányadó tényállás szerint az I. r. vádlott több alkalommal is sikertelenül szúrt a sértett felé, mielőtt neki tényleges sérülést okozott volna.

Mellőzte az ítéletábra az enyhítő körülmények köréből azt, hogy az I. r. vádlott részben feltárta a cselekmény elkövetésének körülményeit, hiszen csak a bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomás vehető enyhítő körülményként figyelembe.

Az így kiegészített illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekkel együtt is helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a büntetési célok I. r. vádlottal szemben kizárólag szabadságvesztés büntetéssel és közügyektől eltiltás alkalmazásával érhetőek el.

A büntetés kiszabásával kapcsolatos jogi indokolást a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint a büntetés kiszabásakor a büntetési tétel középértékéből kell kiindulni, amely a jelen ügyben 10 év.

Erre, valamint a bűnösségi körülmények fenti kiegészítésére, illetőleg helyesbítésére is figyelemmel a törvényszék által kiszabott büntetés inkább enyhe, mintsem eltúlzott, azonban az I. r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában, a súlyosítási tilalom miatt a másodfokú bíróság csupán ennek megállapítására szorítkozott azzal, hogy az elbíráláskori törvény alkalmazása miatt I. r. vádlott szabadságvesztésre ítéltése a Btk. 35. § (1) bekezdésén és a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra az álláspontra, hogy I. r. vádlottal szemben indokolt a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása, annak tartamát is helyesen állapította meg, ugyanakkor az elbíráláskori Btk. alkalmazására figyelemmel az ítélet tábla megállapította, hogy az a Btk. 61. § (1) bekezdésén, valamint a Btk. 62. § (1) bekezdésén alapul.

Mindebből fakadóan a törvényszék által kiszabott büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget az ítélet tábla.

A törvényszék helyesen rendelkezett az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, azonban az elbíráláskori Btk. alkalmazása miatt annak jogszabályi alapja a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék tévesen rendelkezett az eljárás során lefoglalt és a cselekmény elkövetésekor eszközül használt kés elkobzásáról.

A 2011. június 15. napján megtartott bírósági tárgyaláson **(név)** ugyanis akként nyilatkozott, hogy a lefoglalással érintett kés az ő tulajdonát képezi, a tanú ezen nyilatkozatát senki nem cáfolta, így a tanú tulajdonában álló kés elkobzásának a Btk. 72. § (3) bekezdése alapján csak abban az esetben lett volna helye, ha a **(név)** az elkövetésről előzetesen tudomással bírt volna, márpedig ilyen adat az eljárás során nem merült fel. Erre figyelemmel az ítélet tábla a Be. 155. § (1) bekezdése alapján a kés lefoglalását megszüntette és a Be. 155. § (2) bekezdése alapján azt **(név)**-nek, mint tulajdonosnak kiadni rendelte.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a felmentés, valamint az eltérő minősítés ennek folytán enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket egyaránt alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint változtatta meg a fentiek alapján, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy az elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazása folytán I. r. vádlottat szabadságvesztésre ítéletnek tekintette, amelyet börtönben kell végrehajtani.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság pontatlanul hivatkozott a lefoglalt bűnjelek

esetében azok tárolási helyére, illetőleg a bűnjelek felsorolása hiányos volt, a másodfokú bíróság a bűnjelek nyilvántartási helyével és számával kapcsolatos adatokat helyesbítette, illetőleg a bűnjeleket konkrétan megjelölte.

Az ítélőtábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett az I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a vele szemben más ügyben kiszabott jogerős szabadságvesztés büntetés foganatba vételéig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe való beszámításáról.

A fellebbezési eljárás során az I. r. vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viseléséről az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2014. július 11. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor
a tanács tagja helyett
Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítélőtábla 11.Bf.166/2014/7. számú ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék 11.B.131/2012/47. számú ítéletének I. r. vádlottra vonatkozó része a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. július 11. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke